

Scénář k rozhlasové reportáži pana Josefa Evana

Zpracovali Dědičková Helena, Francová Michaela, Zbiralová Pavla, Máša Jan, Ptáček Ondřej a Valta Matěj pod vedením pana učitele Mikeše Zdeňka ze ZŠ Školní 75 v Příbrami.

„Vidíme něco, co běžně nikdo z nás nevidá.“

Dne 12. prosince jsme se setkali s panem Josefem Evanem, který se narodil 21.5.1959 v obci Žilina v okrese Kladno. První jeho krůčky spatřila zemědělská usedlost patřící jeho rodině již několik generací. Nic ale bohužel netrvá věčně...

„Děda vlastnil asi 18 hektarů, takže v tom roce při znárodnění bylo řečeno, ano zemědělská půda bude v jednotném zemědělském družstvu a vy tou půdou vstoupíte do družstva. Takže babička i dědeček musel vstoupit do družstva.“

Těžkou dobu však jako malý tolik nevnímal. Kolem sebe měl milující rodinu, a tak si mohl užívat dětské roky.

„Můj tatínek i děda v podstatě byli takoví pánové v klidu, rozumní a měli na to jiný nadhled. Ale, co se týče vztahu rodinných, to nenarušilo vůbec. A vlastně tím, že ten rok 48 děda s babičkou v podstatě svým způsobem odskákali, tak rok 68 v podstatě nás jakoby minul.“

Když se nepohyboval se svými kamarády v rodné obci, tak hlavně o prázdninách vyrážel na tábory k řece Sázavě. Tam roku 1968 viděl něco, co se mu vrylo do paměti navždy. Až postupem let mu došlo, že byl očitým svědkem historické události.

„My děti prvního stupně jsme poznali, že kuchařky, vedoucí a podobně měly divnou náladu. A my s radostí jsme mávali na vlaky jedoucí na druhé straně řeky Sázavy a na nich byla naložena vojenská technika.“

„Představte si kluka, který vidí vlak a na vlaku naložené tanky. První, co ho zajímá, jak by na ty tanky vlez, jak by se tam do toho dostal. To znamená, že ten pocit tam byl takový, že vidíme něco, co bysme možná neměli.“

„Ten den přešli asi čtyři vlaky naložený technikou.“

I když se celá událost udála už hodně dávno, tak některé detaily se mu vybavují dodnes.

„No a babičky nakupovaly zásoby, že bude válka.“

„Jednoznačně tam byly tanky T-34, co byly ukazovaly ve válkách Hořící sních a podobně z druhé světové války. A druhý to už si nepamatuju, ale těch tanků bylo nejvíc. To byla jednoznačná převaha jako tankový techniky. Tanky vedly.“

Během příběhu jsme se seznámili s tím, že pan Josef hrál aktivně hokej, a proto byl zajímavý jeho pohled na Mistrovství světa roku 69.

„Hokej u nás na vesnici, která měla pár obyvatel a vyrostl tam Horešovský reprezentant, Bohouš Čermák ligový hokejista, Zdeněk Landa ligový hokejista, v podstatě ta vesnice hokejem žila. Takže tyhle zápasy jsme sledovali, fandili doma s tátou u televize.“

„To koukala snad celá republika a fandila, a když se dařilo, tak se dařilo.“

Kromě hokeje moc rád zavzpomínal i na školní léta, své spolužáky a také jednoho z mnoha svých učitelů.

„Ten nás vychovával v demokracii. Zlobíš? Chceš ránu nebo poznámku? Takhle se nás zeptal a řešil nás velice rychle. My jsme ho zbožňovali.“

„Druhý den ráno jsme se zastavili u vleku. Dej si lyže na rameno a nahoru pěšky. No a takhle nás vychovával. A já si myslím, že nám to nikomu neuškodilo.“

Rád se s námi podělil o své další zážitky z dětství, které si dnes úplně nedokážeme představit.

„Televize vysílala pouze na jednom programu od asi čtyř nebo pěti hodin do odpoledne do desíti. To byl celý program televize. Jo a televize byla černobílá, takže na zábavu spoléhat v televizi bylo velice velice obtížné.“

Dokonce přidal pár příběhů z armády, ve které strávil určitou část svého života.

„Nejvyšší hodnost, kterou jsem dosáhl byl major. Tam jsem ukončil svou vojenskou kariéru. A jak já říkám. Hodil jsem maršálskou hůl do Litavky a odešel pracovat mimo armádu.“